

Επαιζαν όλοι και ή επιδημία αυτή επαιρνε διαστάσεις. Έκεινος πού εχανε ήταν ύποχρεωμένος νά φτιάξη... μιά πηττα ή ένα μπακαλαβή γιά τούς κερδίζοντας! Έπίσης εκείνος πού εχανε ήταν ύποχρεωμένος κάποτε νά κάνει και όλα τά έξοδα μιάς εκδρομής μέ κάφου σε μιά έξοχη τών Άθηνών και μάλιστα στην Καισαριανή, πού τραβούσε τότε τούς Άθηναίους, όσο σήμερα ή Κηφισιά ή τά Φάληρα.

Σιγά σιγά όμως στά καφφενεία άρχισαν, (ιδίως οι άνδρες τού Άγώνος) νά παίζουν και μέ λεπτά. Έρριφονιζόντανε ποσά πού θά ήταν άσήμαντα μέν γιά τήν εποχή μας, μεγάλα όμως γιά τήν εποχή εκείνη. Μιά ήρα λοιπόν ή πρωτεύουσα έμαθε ότι ένας από τούς στρατηγούς τού Άγώνος, έφου έπαιξε όλες τις σφάντζικες της συντάξέως του έβαλε καθότιν στον φάντη και τό ρολόγι του, δώρο τού ναυάρχου Δερρινού.

Τό σκάνδαλο έκανε ρόθο. Και όπως συνέβαινε τότε, έγινε γνωστό και στ' Ανάκτορα. Λίγες μέρες άργότερα, ό γέρο άγωνιστής εκλήθη στό Παλιτι, σε μιά γιορτή. Όταν τόν έλλησάσε ή Άμαλία τού ειπε άπότομα :

— Στρατηγέ, μου ειπαν ότι εχετε ένα ωραίο χρυσό ρολόγι πού σάς έχάρισε ό ναύαρχος Δερρινύ. Ήθελα νά τό ιδώ.

Ό στρατηγός εταράχθη. Έδικαιολογήθη, ότι τό όρολόγι του κάπου τού έπεσε και τό έχασε.

— Θα διατάξουμε νά βρεθί, ειπε ή Άμαλία.

Και πράγματι, ό διευθυντής της Άστυνομίας εκάλεσε εκείνον πού ειχε κερδίσει τό πολύτιμο ρολόγι και τού ειπε :

— Η επιθυμία της Βασιλίσσης εινε νά επιστρέψετε τό ρολόγι στό στρατηγό. Τό κέρδος της χαρτοπαιξιάς εινε παράνομο. Αν όμως επιμένετε, γιά νά μην πληρωθί ή φιλοτιμία τού στρατηγού, ή Βασίλισσα εινε πρόθυμη νά σας άποζημιωση μέ τήν αξία τού ρολογιού.

Και ό κερδιστάς τό επέστρεψε χωρίς νά ζητήση χρήματα. Στο μεταξύ ή Άμαλία έπροσπάθησε μέ κάθε τρόπο νά περιορίση τήν χαρτοπαιξία. Στο αρχείο τού ύπουργείου τών έσωτερικών ευρέθη άναφορά Άθηναίας κυρίας, ή οποία ζητούσε από τή Βασίλισσα νά κατορθώση νά επιβληθί στον άξιωματικό άντρα της, νά μη παίξη χαρτιά και άφήνη νηστικά τά παιδιά του! Η άναφορά, στό μακρότατο πρόλόγο της μάς πληροφορεί, ότι ή Βασίλισσα πολλούς νέους κυρίους ειχε σώσει μέ τις συμβουλές της και τις φοβέρες της ότι θά τούς κλείρη τήν πόρτα τών Άνακτόρων.

Έξαρνα ένψ έναι ήταν τά πράγματα, κατά τό Νοέμβριο τού 1842 έφθάσε στάς Άθήνας ένας Γερμανός λιθογράφος, ό όποιος επρότεινε στην Κυβέρνησι νά κατασκευάση ελληνικά τραπουλόχαρτα μέ τις εικόνες τών Βασιλέων και τών άνδρών τού Άγώνος ένανύ. Η Άμαλία, όταν τό έμαθε, άγανάκτησε και τόν διέταξε εντός τριών ήμερών νά έγκαταλείψη τό ελληνικό έδαφος. Τό όποτον και έγινε.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΣΜΟΥΡΗΜΑ Ο ΔΟΓΩΣ

Τι εινε τέλος πάντων αυτό τό χασμούρημα; Τι λόγος ύπάρχει νά χασμούρεται κανείς όταν δεν έχει τό άτύχημα νά παρακολούθι σύγχρονον θεατρικήν επιθεώρησην; Τήν άπάντησιν εις τό ερώτημα δίδουν διάσημοι ιατροί.

Όπως ό καθηγητής τού Πανεπιστημιου τής Λιέγης κ. Ναιγκελ ισχυρίζεται ότι δεν εινε καθόλου επιβλαβές τό νά χασμάται κανείς, όπως έθεωρείτο άλλοτε από τούς ιατρούς.

Ό ιατρός Μπουζι, ειδικός λαρυγγολόγος, εκθειάζει ώσούτως τό χασμούρημα, θεωρών αυτό ώφελιμότατον διά τούς πνεύμονας και όλα τά άναπνευστικά όργανα.

Τέλος ό διάσημος Κινέζος ιατρός Όττο Μαγιαμά έχει συγγράψει όλόκληρη ύγιεινή τού χασμούρημας. Κατά τόν ειδικόν τούτον ιατρόν τό χασμούρημα θέτει εις ενεργειαν όλους τούς μυώνας τού στήθους και τού λαιμού, για τόν λόγο δε αυτόν συνιστά νά χασμώμεθα παίρνοντας βαθειά τήν άναπνοή μας.

Αυτό τό βιβλίο τού Μαγιαμά έπεσε φαίνεται στά χέρια τού γάλλου χρονογράφου Κλεμάν Βοτέλ ό όποιος τελειώνει κάποιον χρονογράφημά του ως έξης :

«Έάν άκολούθησον όλοι τό βιβλίο και τάς συμβουλές τού ιατρού τούτου δεν θά βλέπομε πλέον εις τόν δρόμον παρά άνθρώπους πού θά συναγωνίζονται πούς νά άνοιξη τό στόμα του περισσότερες φορές. Και τό θέμα πρέπει νά όμολογήσετε θά εινε άπολαυστικώτατον!...»

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ό Κλεμανσώ και... ή κάμπιε. Μία... ιατρική συμβουλή τού Τίγρεως. Η... χήνες τού Καπιτωλίου. Έγώ βροχήν έβίδων. Πού θα μεταφερθί ή πρωτεύουσα.

Ήταν λίγο καιρό πριν από τόν Έυρωπαϊκό πόλεμο. Ό Κλεμανσώ ειχε πάει νά περάση λίγες μέρες, σ' ένα φίλο του στην Άλσατια.

Ένα άπόγευμα, ένώ ό «τίγρις» και ό φίλος του κουβέντιαζιν στον κήπο εκανε τήν εμφάνισή του μέ επίσημο ύφος ένας πανύψηλος κύριος, κοκκινόμαλης, μέ χρυσά γυαλιά και μαιφή ρεντεκότα. Ό κύριος αυτός μπήκε στον κήπο, και χωρίς νά χαιρετίση κανένα, προχώρησε μ' ένα ύφος...σά νάχε καταπιεί όμπρέλλα, κι άρχισε νά εξετάζη μέ προσοχή τά φύλλα τών δέντρων.

— Πούς ειν' αυτός ό ήλίθιος; ερώτησεν ό Κλεμανσώ μέ περιέργεια, σκόβοντας στ' άφτι τού φίλου του.

— Εινε ό ύπάλληλος τού δήμου, ό έπιφορτισμένος νά εξετάση μήπως τυχόν ύπάρχουν κάμπιες στά φυλλώματα τών δέντρων.

— Τι νά σου πώ...ειπε τότε ό Κλεμανσώ ορίζοντας μιά πλάγια ματιά στον άνάγωγο επισκέπτη, μέ τόν Θεό...προτιμώ τις κάμπιες!..

Λίγοι ξεύρουν ότι ό Κλεμανσώ έρχισε τό ιατάδιό του ως γιατρός. Ίδου ένα χαριτωμένο τελευταίο σχετικό ανέκδοτο :

Στήν περιφημη συνεδρίαση της Γερουσίας κατά τήν όποιαν άνεγνωστή ή επιστολή τού Μαλβί, ό όποιος ζητούσε νά δώση λόγο της διαχειρίσεως της έξουσίας: νάπιον ειδικών δικαστικών, ό γερούσιαστας Έτιεν έλλησάσε τόν Κλεμανσώ, στήν ύπουργικό θάκο, και άντήλαξε λίγα λόγια μαζί του.

«Υστερ' από λίγο, συνήητησε τόν Έτιεν στους διαδρόμους τού Γερουσιου στικού Μεγάρου ό τέως πρωτόπουργός Λέγκ, και τόν ερώτησε περί της ύγειας του.

— Δυστυχώς, δεν είμαι και τόσο καλά, απήνητησεν ό Έτιεν.

— Πώς; Είμαι άρρωστος; ... Δέν σου φαίνεται διόλου... Και τί έχεις;

— Έναν κόνο στό πόδι... Ρευματισμός θά εινε ύποθέτω...

— Πρό όλίγου, ό έδικαι και κουβέντιαζες μέ τόν πρωτόπουργό... Έπί τή ευκαιρία αυτή, δε συμβουλευόσουν και τόν... γιατρό Κλεμανσώ;

— Πώς; Τόν συμβουλευθήσθι;...

— Και τί σου ειπε; ...

— Άπλούστατα : νά... κόψω τό πέδι μου γιά νά μη μέ ξαναπειράξουν οι ρευματισμοί!

Σε μιά θυελλώδη συνεδρίαση τής βουλής, κατά τήν διάρκεια τού πολέμου, ό άρχηγός τού σοσιαλιστικού κόμματος έξεφώνησε ένα πύρινο λόγο έναντίον τού Κλεμανσώ, τόν όπριον έ χαρακτηρίσεν ως «επίδοξο δικτάτορα» ως «φανατισμένον ίμπεριαλιστή», ως άναμείνοντι τήν νίκη τής Γαλλίας γιά νά εϊρή νή μάσκα και νά ξεσκεπάση τά φιλόδοξα σχέδιά του.

Σε μιά στιγμή μάλιστα, παρρησιόμορος από τό λόγο του, έγύρισε προς τόν Κλεμανσώ, και τό έφώνησε :

— Μού κάνετε τήν έντύπωση τών αρχαίων πορθητών τού Καπιτωλίου!...

— Κι' έσεις τών φυλάκων του! απήνητησεν ήρεμα ό Κλεμανσώ.

Όλοι οι βουλευται έσχοσαν στά γέλια. (Φύλακες τού Καπιτωλίου, ήσαν, ως γνωστό, ή περιήφμες ιερές... χήνες!)

Ήταν ή εποχή όπου οι Γερμανοί ειχαν φθάσει στα πρόθυρα τής γαλλικής πρωτεύουσας.

Ό πανικός στό Παρίσι, ήταν άπερίγραπτος.

Η τράπεζες στέλναν νά χρηματικά άποθέματά των στα ύποκαταστήματά των τών επαρχιών, και οι πλούσιοι έμποροι τρομοκρατημένοι, μεταφέραν τούς θησαυρούς των όσο πιο μακριά από τό Παρίσι μπορούσαν...

Ένα βράδυ, στή βουλή, ένας βουλευτής έθεσε στον Κλεμανσώ τό έξης ερώτημα :

— Έάν ό μη γένοιτο, ή κυβερνήσις άναγκασθή νά έγκαταλείψη τό Παρίσι, πού σκοπεύετε νά έγκαταστήθη;

Ό Κλεμανσώ πετάχθηκε,σά νά τον ειχε τσιμπήσει καμμιά σφήκα!

— Στο μέτωπο, κύριε! απήνητησε μέ όργη.

Στά 1917, ό Κλεμανσώ εκανε μιά περιοδεία στις γραμμές τού μετώπου. Στο Βερντέν, προώρησε μέχρι τού πεδίου τής μάχης. Ό λοχαγός πού τον συνόδευε, τόν συμβούλευσε νά ασύνη γιά νά προφυλαχθί απ' τις έθνομικές όβίδες πού σάγαν όλόγουρα.

— Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος εδώ, τού ειπε. Δέν βλέπετε κύριε πρόεδρε, πώς πέφτουν ή σφαίρες βροχή; ...

— Πώς! Βλέπω! απήνητησεν άπαθώς ό Τίγρις...χωρίς νά κουνηθί από τή θέση του.

..... Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

..... Ο μέγας Γάλλος ζωγράφος Ντελακρόα
.....

